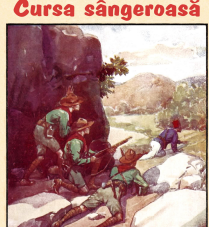

Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 56 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Cursa sângeroasă

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIO PURCĂREA E PERSONA

CURSA SÂNGEROASĂ

CAPITOLUL I

DRAMA ELEFANTULUI

In ce groaznică situație se găsiră pe neașteptate cercetașii și Zomba.

Marius răpit de un elefant albastru, uriaș, care îl strângea în trompă, galopând furios prin pădure.

In urma lui, înspăimântați, hotărîți să salveze pe Marius cu orice preț, Raimondo, Jean Bart și Zomba alergau cu carabinele și revolverele gata de tras.

Alergau așa de un sfert de oră, conduși de strigăte sălbatece ale elefantului rănit.

Zomba care o luase înainte, se intoarse deodată și urlă:

— Elefant s'a oprit!

— Inainte! Inainte! strigară împreună Raimondo și Jean Bart.

Toți alergară în direcția de unde se auzeau strigăte surde.

Se opriră deodată.

— Genuchiul la pământ! — comandă Românul.

Jean Bart și Zomba executară ordinul.

— Luati la ochi!

Toți trei ochiră cu carabinele spre animalul nemișcat, la puțină distanță. Elefantul albastru se prezenta acum în bune condițiuni pentru un tir eficace. Privea în jos, cu fața spre ei. Ceeace observa era corpul lui Marius, întins pe pământ.

Cei trei abia își puteau stăpâni emoția; se întrebau cu groază:

— Marius e viu?

Aspectul corpului nu era prea asigurător. Era nemișcat, cu brațele în cruce, cu fața în sus. Dar pe pământ nu erau urme de sânge.

— Atenție! — zise Raimondo în timp ce elefantul, după ce se săturase de privit, ridica încet capul, mișcând din trompă.

— Foc! — ordonă Raimondo.

Isbit în ambii ochi de trei gloanțe explozibile, uriașa masă se clătină un moment înainte de a se prăbuși.

— Cade peste Marius!

— Il zdrobește.

— Yauuiiiiii!

Acesta era strigătul lui Zomba când era furios sau îngrozit și nu-l scotea decât în momentele tragice.

Dar, într'o clipă, sărise înainte și în momentul în care uriașul elefant se năruia, ascarul apucă pe Marius de picioare și, cu o sforțare extraordinară, îl trase la o parte.

Raimondo și Jean Bart erau palizi de emoție. Fără să spună o vorbă săriră și îmbrățișară pe Zomba.

Apoi îngenuchiară să examineze pe Marius.

— Trăește! — zise Jean Bart cu o bucurie aproape delirantă.

— Repede, Zomba, apă!

In timp ce abisinianul se ducea după apă, cei doi cercetași descheiară cămașa lui Marius, îl frecară pe gât și pe piept, încercând respirație artificală.

Se înțelege că Marius suferise mai cu deosebire de un fel de sufocare pricinuită de strânsoarea trompei în jurul corpului.

— Nu e rănit! — conchise Raimondo după un examen repede.

— Nici lesiuni interne, fiind că nu se vede pe față nici o suferință.

Zomba se înapoia cu casca sa colonială plină de apă.

Jean Bart o asvârli pe figura lui Marius care tresări și scoase un suspin adânc. Câteva clipe mai apoi, deschise încet ochii.

Se uită pe rând la amicii săi care erau aplecați deasupra lui și le zâmbi. Murmură :

— Mii de pipe ! Mi se pare că vin de departe.

Raimondo îi puse la buze o sticluță cu rom. Milanezul o luă singur cu ambele mâini, care tremurau și bău cu aviditate.

— Spuneți-mi ce s'a întâmplat ?

— Până unde îți aduci aminte ?

— Până când elefantul luându-mă în trompă, și fugind, nu v'am mai văzut în urma lui. Elefantul mă strângea așa de tare că am leșinat.

Raimondo povesti, la rândul său peripețiile uciderii elefantului.

Milanezul apucă mâna lui Zomba.

— In definitiv, ție îți datorez viața, și nu e pentru prima oară !

Zomba nu zise nimic, dar satisfăcut râdea tăcut, arătându-și șiragul de dinți strălucitori.

Jean Bart glumi :

— Nu ști, Marius, cum a strigat Zomba, în cinstea ta ? Un strigăt care ar fi ucis elefantul dacă n'ar fi fost mort.

Zomba, nu se lăsă rugat și scoase din nou, dar de data asta de bucurie, strigătul :

— Yauiiiii !

Toți patru isbucniră într'un râs sănătos.

Când ilaritatea se potoli, cei trei cercetași și Zomba se gândiră la animalul care le dăduse atâta de furcă. Se îndreptară spre locul unde căzuse. Contemplară monstrul acum inofensiv.

— Dar este extraordinară coloarea asta ! — observă Raimondo.

— Un albastru, ciudat !

— Mii de pipe ! Nici n'am bănuit vreodată să existe așa ceva !

Jean Bart zise :

— Dar nici un călător, nici un naturalist nu a descris un asemenea animal colorat.

Zomba râdea cu râsul său tăcut.

— E natural ! — zise el. Uitați-vă :

Scoase cuțitul de vânătoare și se sui pe pachiderm. Cu

lama sgarie pielea aspră şi atunci se desprinse o crustă albăstrue care se pulveriza uşor intre degete.

— Ah ! înţeleg acum ! Cine ar fi crezut ? Nu e altceva decât un fel de noroi.

— Da, noroi !

— Un nămol albastru, din cauza apei care a trecut printr'un pământ colorat, cretoš, care i-a făcut acest strat.

— Aşa e ! confirmă Zomba.

— Acum — conchise Raimondo — să lăsăm elefantul care ne-a dat atât de lucru şi să ne gândim să ne intoarcem la campament.

— Intr'adevăr — adaugă Jean Bart — ce ingrijat trebue să fie Calar !

— Nu cred, deoarece i-am spus că lipsim toată ziua, zise Raimondo. Şi acum nu e decât amiază.

— Atunci, reluă Ligurul, nu e nici o grabă. Ia spune, Raimondo, dacă am mânca ceva ? Nu-ţi ascund că alergătura asta m'a flămânzit. Puţin repaos după masă o să mă pună pe picioare.

— Dar unde vezi mâncarea ? — întrebă Raimondo.

— Colo ! Şi Ligurul arătă trompa elefantului.

— Da ! Ce te uiţi mirat ? — Partea cea mai fragedă a trompei formează un aliment delicios.

— Trebue să o frigem la frigare ca pe un pui de găină ! — reluă Marius lingându-şi buzele cu poftă.

— E bună ! E bună ! — şi bravul Zomba se şi puse pe lucru. Ingenunchiase şi cu cuţitul jupui trompa de piele ca pe un uriaş ţipar şi o tăie in felii circulare ca şi când ar fi fost un cârnat enorm.

Intre timp Jean Bart şi Marius adunau vreascuri formând o frigare rudimentară cu două furci vârât in pământ şi o alta, curăţită de coaje, transversală.

Flacările pârâiră repede şi in curând un jeratec minunat roşia sub frigare. Feliile de trompă incepură să se frigă.

Zomba găsi, după ce căută cu multă atenţie, o plantă mare, grasă, ca un fel de palmier, care, crestată, aproape de rădăcină, lăsă să curgă in abundenţă un lichid limpede uşor acid care formă o băutură destul de plăcută. Masa fu delicioasă, succulentă, intreruptă de glumele şi râsetele tinerilor.

Zomba scoase pipa şi tutunul in timp ce cercetasii işi

făcură obicinuitele lor ţigări. Când Raimondo socoti că odihna fusese suficientă, dădu ordin de plecare.

Fu deajuns să urmeze drumul spre a ajunge la campament.

Zanzibarienii care formase expediţia ascultară cu mult interes peripeţiile întâmplate stăpânilor lor în acea zi memorabilă.

După ce povestiră, Jean Bart se duse să studieze hărţile sale şi Marius armele caravanei, spre a vedea dacă sunt în bună stare.

Stabiliră, ca de obicei, tururile de veghe şi cercetaşii se retraseră sub corturile lor unde nu întârziară să se adâncească într'un somn bine meritat.

CAPITOLUL II

Pădurea virgină

doua zi, dis de dimineață, coloana se puse în mișcare spre vest, spre lacul Nyassa, pe malurile căruia contau să ajungă cât mai repede. Dar în această zi trebuiau să treacă prin minunile, pericolele și greutățile pădurei virgine!

Cercetașii precedau. Zomba era la mijlocul caravanei, Calar la urmă.

Părăsiră câmpia inundată de soare spre a intra în umbra caldă și umedă deasă ca noaptea a pădurei plină de mistere necunoscute.

N'aveau alt drum, afară numai dacă nu ocoleau spre nord, expunându-se la săptămâni întregi de mers prin ținuturi necunoscute.

De sigur, pădurea virgină oferea multe riscuri, dar atrăgea cu necunoscutul ei pe tinerii dornici de aventuri.

— La urma urmei — observase Marius glumind — nu e mai periculos de traversat o pădure virgină decât anumite străzi din Milano, la anumite ore din zi.

Toți răseră de această glumă. Zomba, spre a nu rămâne mai pe jos, zâmbi și zise:

— E bine! La umbră pielea neagră devine mai albă!

Calar nu spuse nimic.

— Inteligentul zanzibarian se mulțumea să execute ordinele primite de la stăpânii săi pentru care avea o admirație nelimitată.

Jean Bart cu hărțile, cu busolele și cunoștințele sale era [illegible] stare să conducă caravana, prin orice greutăți, spre punctul dorit.

Fu primul care intră în pădurea virgină şi toţi îl imitară.

Jean Bart şi Raimondo mergeau escortaţi de o duzină de zanzibariani aleşi printre cei mai viguroşi.

Aceştia nu aveau arme, părăsite pentru un moment, şi purtau fiecare câte o secură şi un cuţit la cingătoare; cu aceste arme socoteau să-şi deschidă drum printre lianele, arbuştii şi copacii care formau o plasă deasă.

La început, timp de o oră, putură fără să se îndepărteze din direcţia aleasă, să urmeze oare cari poteci, destul de largi, făcute de animalele ce se duceau spre apă sau spre câmpie.

Dar în curând potecile se pierdură şi securele şi cuţitele trebuiră să intre în joc.

Deasupra capetelor lor, ramurile încâlcite opreau lumina care părea de crepuscul. Nu mai ştiau dacă cerul era senin sau noros. Pământul, la început tare şi bun de umblat, deveni argilos, apoi noroios; picioarele se oboseau curând în năclăiala aceia în care trebuiau să bălăcească.

Marius era furios, Jean Bart mormăia iar Raimondo blestema printre dinţi.

Cu toate acestea înaintarea continua cu curaj.

Arbori enormi, cu frunziş des se înălţau din ambele părţi ca stâlpii unei catedrale.

Trebuiau să-şi croiască drum prin încurcătura aceia verde.

Pe de altă parte trebuiau să se ferească de şerpii care nişinau, de maimuţele feroce, de ţânţarii care se repezeau lacomi la picioarele oamenilor.

Adesea caravana cobora mici râpe în fundul cărora găsea mici râuşoare acoperite cu un adevărat păienjeniş de liane şi frunze uriaşe.

Extenuaţi, obosiţi, enervaţi, lac de sudoare, sufocaţi de atmosfera înăbuşitoare încinsă de căldură, cercetaşii nu mai puteau. Negrii sufereau mai puţin deoarece erau goi şi mai învăţaţi cu acele ţinuturi.

Spre amiazi, Zomba care trecuse în capul caravanei, conform instrucţiilor lui Raimondo, strigă voios:

— E bine! E bine!

— Ce ai descoperit? — îi spuse Marius?

— E o frumoasă câmpie mare!

Toți iuțiră pasul. Marius fu cel dintâi care ieși la lumină

Era o cimpie așa de mare cum nu mai intâlnisera până atunci, inconjurată de munți inalți. Un râu lat de vreo doi metri o inconjura aproape circular. Dincolo de apă, o turmă de animale cornute, care păreau antilope, păștea liniștită.

Nu mirosiseră prezența omenească de oarece vântul sufla inspre cercetași și mirosul nu ajunsese la ele.

— Iată masa noastră — declară Raimondo — iată ce vom mânca azi.

— Repede, repede Zomba, spune oamenilor să se târască spre a nu fi observați. Ar fi păcat să lăsăm să ne scape așa pradă!

Toți zanzibarienii, imitând pe șef, se trântiră pe brânci în ierburi.

— Te duci singur? — întrebă Marius pe Raimondo.

— Nu, veniți și voi.

— Dar nu trebue să facem toți acelaș drum — obiectă Liguru'.

— De sigur! Mii de pipe! Vedeți gropile care sunt colo? Așa vom fi ascunși și vom putea trage fără să speriem animalele.

Așa făcură.

Vânătoarea fu repede și interesantă chiar pentru negrii care ședeau ascunși printre ierburi. După un sfert de oră de înaintare furișe ajunseră la malul râului.

Primul ajuns scoase un fluerat. Raimondo răspunse curând la fel și în urmă Jean Bart. După o scurtă ochire, traseră.

Cele trei detunături isbucniră imediat una după alta. Trei antilope căzură în timp ce restul turmei speriată, se risipi cu iuțeala fulgerului.

— Aci Zomba! Calar! — strigă Marius eșind din ascunziș.

Un sfert de oră mai târziu, toți cinci se înapoiară spre caravană. Cei doi negri duceau antilopele. Se aprinseră focurile și începu pregătirea mesei.

Masa copioasă îi făcură pe toți să uite oboselile de dimineață. Dar nu trebuiau să se lase pradă lenei.

Pe la trei după amiază, Raimondo dete semnalul de plecare

O parte din friptură fu păstrată pentru seara și marșul fu reluat.

Zomba o luă inainte, așa cum îi poruncise Romanul.

După ce traversară repede câmpia se găsiră iar sub umbra umedă a pădurii virgine ecuatoriale.

Cercetașii puseră pe fugă sau uciseră diferite animale, printre care un piton lung de aproape zece metri și foarte gros, o viperă verde, din cea mai periculoasă speță, o ceată de maimuțe cu guler alb, altele gri, babuini și un uriaș cimpanzeu.

Dar nimic rău nu li se întâmplă atât lor cât și negrilor.

Pădurea se îndesi din nou și trebuia să-și facă loc cu securele și cuțitele.

Tinerii participau la lucru și supravegheau în acelaș timp și împrejurimile gata să tragă la cea dintâi alarmă.

Așa urmară mai multe ore.

Dintre Zanzibarieni se desprinse unul, cu pușca în spate și se apropie de cercetași.

Ințelegi franțuzește ?

— Da !

— Raimondo atunci, întorcându-se spre Futio, îi zise :

— Dute până la ridicătura aceia. Cunoști câte-va dialecte ?

— Da, stăpâne. Știu să vorbesc patru limbi de care se servesc. Vura-vura, Fugații, Ruga-Ruga și Scipetii.

— Bine. Du-te și încearcă să te faci înteles de oamenii aceia, dacă oameni sunt.

Futio plecă.

Făcu mai întâi un gest larg cu brațul drept, în timp ce cu stânga ținea pușca. Apoi începu să strige.

Urla niște cuvinte cadențate, vreme de un minut

Toți urmăreau scena cu atenție.

— Vor înțelege ?

— Să sperăm !

— In orice caz Futio va încerca toate patru limbile cunoscute.

— Nu-mi se pare că va reuși ! mormăi Raimondo.

— Nu se mișcă de loc ! S'ar zice că sunt maimuțe ipnotizate.

Futio tăcu. Făcu apoi gestul de la început

Colo sus pe ramuri, ciudații indigeni erau nemișcați, privind cu ochii vii campamentul, oamenii, dar fără să manifeste nici un sentiment.

— Cred că sunt maimuțe!

— Nu, sunt sălbateci, dar adevărat sălbateci — zise Zomba cu dispreț.

— Aide Futio, spune-le în altă limbă, zise Ramondo.

Dar nici de data indigenii nu se mișcară.

— Dar la urma urmei — isbucni Marius, ar putea face un gest, o mișcare, ceva!

— Răbdare, răbdare Marius! — făcu Jean Bart zâmbind.

Futio încercă cel de al treilea dialect.

De data asta fu schimbare bruscă.

La primele vorbe ale lui Futio, una din ființele acelea ridică brațele, scoase un strigăt prelungit și începu să vociferze, extraordinar de repede, cuvinte aspre.

Se agita și țipa ca un nebun.

Scena era așa de comică încât Zomba și Calar, ca și întreaga coloană, isbucniră într'un hohot de râs.

— Mii de milioane de mii de pipe! Ce caraghios! Ute ce orator! Ar trebui trimes în Parlament, sau făcut ministru al sălbatecilor de aci!

Dar deodată Zomba se trase înapoi și lansă lugubrul său strigăt de răsboi:

— Yauuiiiii!

Raimondo, Marius, Jean Bart fură apucați, impinși, târâți în timp ce Ascarul le striga:

— Repede! înapoi! sau sunteți morți!

Chiar și Futio începuse să strige cât îl ținea gura, dar în acelaș timp trăgea cu carabina în indigenii care urlau laolaltă.

Totul se petrecu într'o clipă. Cercetașii se simțiră aproape asvârliți în cortul lor, a cărei intrare fu închisă, iar Zomba striga:

— Nu eșiți, stăpâne:

Uimiți îl auziră strigând:

— Calar! Toată lumea în corturi! Repede! Adăpostițivă în corturi și trageți în negrii care se văd.

— Da! da! — răspunse Calar.

Din toate părțile isbucniră împușcături.
Jean Bart urmă.

— Pe Cristofor Columb ! Vreau să văd !

— Eu es !

— Să ieșim !

Tocmai voiau să facă acest lucru când Zomba apăru. Afară nu se mai auzea nici un sgomot, nici împușcături, nici strigăte de oameni, nici comenzi, nici urletele indigenilor.

Era o tăcere de moarte. Sub vastul cort era destulă lumină spre a distinge unii pe alții.

— Ei bine ? — întrebă Raimondo pe Zomba — cred că ne vei lămuri...

Inainte de a răspunde, ascarul se duse la o fereastră care dedea spre pădure și privind zise :

— S'au ascuns ! E bine !

Cercetașii îl priveau mirați și furioși.

— Stăpâni, iertați furia lui Zomba. Dar Zomba v'a salvat.

— Cum așa ? întrebă Ramondo.

— Trei zanzibari uciși ! — pronunță grav ascarul cu profundă durere. Trei într'o clipă !

— Uciși ! — eclamară îngroziți cercetașii.

Zomba reluă pe acelaș ton :

— Uciși cu săgețile otrăvite ale oamenilor-maimuțe, pe când șeful lor vorbea.

— Dar explică-te ! — urlă Marus care nu se mai putea stăpâni.

— Da ! In timp ce șeful din pom vorbea și urla, eu am înțeles un cuvânt pe care șeful îl repeta mereu. Cuvântul „Uangasi". Uangasi sunt cunoscuți în toată Agrica ca negrii cei mai fioroși. Sunt ca gorilele, mai sălbateci ca maimuțele!

— Ei și ?

— Atunci mi-am adus aminte că Uangașii au o armă teribilă, un tub gol lung cu o săgeată în el pe care o aruncă departe cu puterea suflatului lor.

— Știu. Acel instrument se numește sarbacana.

— Da ! Sarbacana Uangașilor e foarte rea. Săgeata ese fără sgomot și merge departe. Este înveninată !

„O singură înțepătură, și mori subit...

— Drace !

— Pe Cristofor Columb.

Zomba se înapoie să se uite pe fereastră. Apoi asigurat, urmă :

— Cuvântul Uangasa a speriat pe Zomba. In timp ce vorbea Futio am văzut oameni pe arbori cu trei tuburi, suflând in ele. Am strigat „Yauuiiii!“ și v'am impins in cort. Dar săgetile au sburat si au lovit de moarte trei zanzibarieni.

— Dar trebue să luptăm !

— Nu putem să ne lasăm uciși până la unul ! adăugă cu energie Raimondo.

Chiar și Jean Bart era furios.

— Să eșim să ucidem pe acești demoni !

Din fericire se așeză în fața ușei și încrucișind brațele zise răspicat :

— Dacă stăpânii ies trebue să ucidă pe Zomba ! Uangașii ucid pe voi imediat !

Aceste vorbe spuse pe ton ferm fu ca un duș rece care calmă pe cercetași și îi făcu să vadă adevărata realitate.

Cei trei cercetași se priviră. Și Zomba, fericit și mândru, râdea.

— Iți multumesc Zomba — răspunse Raimondo. — Și de data asta ne-ai salvat viața. Dar trebue să facem ceva. Nu putem rămâne așa. Noaptea se lăsa și Uangașii ne vor ataca din toate părțile.

— Cum facem să știm câți sunt ? — zise Jean Bart.

— Futio știe. In tribul său se vorbește mult de Uangasa fără să-i cunoască și fără să creadă că există în realitate. zice că Uangașii stau câte unul într'un cort.

— Am numărat douăzeci și trei de asemnea mușuroaie — zise Jean Bart.

— Atunci sunt, douăzeci și trei de oameni-gorile ! — conchide Marius.

— Nu, sunt numai optsprezce.

— De ce ?

— Fiind că eu văzut căzând din copac impușcați cinci Uangași.

In cele din urmă, sforțările tuturor fură recompensate. Tocmai când începuse să se întunece, pădurea se rări, se lumină o lumină mai vie străbătea acum ramurile și găsiră poteci oare cum bătute, printre strufișuri si arbori.

— Na! mii de pipe! S'ar zice că pe aci au trecut oameni! — Și Mariusarătăpe pământul umed urme de picioare goale.

— Ne apropiem de vre-un sat — zise Raimond.

— Da — aprobă Jean Bart. Intr'adevăr nu e rar ca în mijlocul unei păduri virgine, să trăiască triburi sălbatece.

Zomba care de câteva minute era invizibil, luându-o înainte, apăru deodată de pe o cărare.

Râse și zise :

— E bine ! E sat cu vre-o douăzeci corturi și oameni, dar fără femei și copii.Sălbatecii fugit, când văzut pe Zomba !

— Să înaintăm cu prudență ! — porunci Marius. Dădu ordine lui Calar să supravegheze special pe zanzibarienii armați ca aceștia să nu tragă în indigeni. Cei trei cercetași precdați de Zomba, inaintară, în timp ce caravna aștepta sub pomii ,ținută de Calar în tăcere și nemișcare.

Ce consecințe puteau să se ivească din contactul coloanei cu acești locuitori necunoscuți ai pădurii virgine, care probabil nu mai văzuse un alb ?

Era o regiune inexplorată ; hărțile lui Jean Bart nu dau nici o indicație ci se multumeau să indice doar „Pădure virgină".

Zomba inainta preocupată spre acele locuri care ascundea niște locuitori complet sălbateci și cu toții se opriră de odată în fața unui larg spațiu deunde se vedea un mic deal.

Pe coasta acestui deal erau un fel de corturi primtive făcute din frunze și sub care nu se simtea nici o ființă vie. Nici om nici animale.

Indigenii fugiseră.

Tăcerea nu era tulburată de cât de strigătul unor maimuțe ; dar deasupra unui punct care forma ca un fel de piață a satului, se stingea încet un foc al cărui fum alb se suia încet spre cer.

CAPITOLUL III

OAMENI-MAIMUȚE

— Nu-i nimeni! — zise Raimondo puțin dezamăgit.

— Mii de pipe! nu-mi par prea sociabili locuitorii de pe aci!

Jean Bart adăugă:

— Stanley spune că trecând printr'o pădure virgină, a întâlnit sate pierdute de unde locuitorii fugeau și trebuiau aduși cu sila spre a da alimente sau informațiuni.

— Am citit și eu o relațiune de călătorie, nu-mi mai amintesc a cui era, — reluă Raimondo. Spunea tocmai ce zici tu. Ba încă, indigenii se zice că furau tot ce le cădea la îndemână, chiar obișnuiți cu exploratorii.

— Toate bune, dar asta nu ne lămurește cu ce fel de indigeni avem de aface acum! Și Marius, care părea că începe să fie nerăbdător, înaintă hotărît și cu pași înceți spre corturi.

Zomba, Jean Bart și Raimondo îl urmau.

Toți aveau carabinele pe umăr și securea la brâu, dar, pentru orice eventualitate, țineau mâna dreaptă pe paturile revolverelor, gata să tragă la nevoie.

Marius intră fără să ezite în primul cort în vreme ce ceilalți supravegheau împrejurimile.

— Mai avem o oră de lumină, observă Jean Bart.

— Tocmai cât ne trebue ca să ne organizăm campamentul, — adăugă Raimondo. Și, întorcându-se către Zomba:

— Du-te de ia oamenii lui Calar, și adu-i aci. Noi așteptăm în vârful dealului de unde putem vedea tot satul. Astfel ne ferim de vre-o surprindere.

Bine ! facem corturile şi aprindem focul ?

— Da ! Corturile în cerc în jurul nostru şi focurile în jurul corturilor. O santinelă lângă fiecare foc. Nu facem bucătărie. Mâncăm ce ne-a rămas dela dejun.

— Ei bine !

— Spune oamenilor că n'au voe să treacă de centura focurilor, că e absolut oprită trecerea dincolo.

— Bine ! Veghez eu cu Calar.

Jean Bart chemă pe negrul care plecase.

— Intreabă pe zanzibarinei dacă nu e printre ei care va tare să mai fi fost pe aci şi să ştie puţin limba indigenilor. Dacă e vreunul ne va servi de interpret, atunci când indigenii vor bine voi să se apropie.

— Raimondo aprobă şi Zomba plecă în timp ce Marius eşea din cort.

Ţinea în mână un craniu înroşit în creştet unde se mai vedea urme de piele.

— Iată tot ce am găsit înăuntru ! zise el arătând desgustătorul obiect.

Raimondo şi Jean Bart îl examinară.

— Dar... e de om sau de maimuţă ? întrebă Raimondo.

— Nu mai e nimic înăuntru ?

— Nimic. Pe jos e foarte murdar, plin de resturi spurcate fără o armă fără obiect...

— Repet întrebarea mea. Craniul e de om sau de maimuţă ?

— Ar putea să fie şi una şi alta, — declară Jean Bart. Oamenii primitivi, cum probabil sunt aceştia, au o conformaţie craniană analoagă cimpanzeului.

— Dacă am cerceta mai departe ? propuse Marius.

— Aidem !

Cei trei cercetaşi, deşi cu un simţământ de nelinişte, nu ezitară să intre în alt cort.

Era întuneric acolo, de oare ce lumina nu intra decât pe uşa strâmtă şi joasă.

Tinerii aprinseră lămpile electrice pe care le cruţaseră cu grije până atunci şi văzură pământul gol acoperit de murdării şi rămăşiţe greu de identificat.

— Oh ! uite ! alte trei cranii, — strigă Jean Bart.

— Ciudat ! — murmură Raimondo. Ce însemnează aceste cranii, unele în descompunere, altele uscate ?

— Mii de pipe! Să ne continuăm cercetările.

In al treilea cort găsiră cinci capete şi o duzină de oase, unele albite, altele cu fâşii de carne, putrezită, sau uscată. Le examinară cu atenţie la lumina lămpilor.

— Dar sunt femure şi tibii! — exclamă Jean Bart.

— Uite şi vertebre — adugă Raimondo.

— Mii de pipe! Am căzut printre maimuţe care mănâncă oameni sau printre oameni care mănâncă maimuţe, sau la urma urmei printre oameni-maimuţe care se mănâncă între ei.

Eşiră afară. Intr'un cort mai mare ca celelalte găsiră o adevărată movilă de cranii şi de oase. Se gândeau când auziră flueratul unei mierle.

Acel semnal nu putea să provină decât de la Zomba.

Stinseră lămpile, şi ieşiră afară. Priviră spre deal.

Văzură că patru corturi erau deja ridicate şi Zomba îi chema cu gesturi.

Nerăbdători să ştie de ce îi chema, alergară. Când ajunseră lângă Zomba, şi se uitară în direcţia încotro arăta acesta cu braţul, văzu un spectacol extravagant.

Pe crăcile mai joase ale unor arbori din vecinătatea satului şedeau pitulate nişte fiinţe, cu feţele spre deal.

Ultimele lumini ale zilei permiteau să se distrugă destul de bine acele fiinţe.

Marius murmură:

— Oameni sau maimuţe?

— Sunt goi! — observă Jean Bart.

— Acoperiţi cu păr lung — zise Raimondo.

— Dacă vorbesc sunt oameni — adăugă Zomba — dacă nu, sunt maimuţe.

— Zomba — zise Raimondo — ai găsit pe cine-va care să ne servească de interpret?

Da, stăpâne. — Şi Zomba strigă:

— Futio!

— Ei bine, dacă ei sunt optsprezece noi suntem douăzeci şi patru de puşti, două zeci de soldaţi zanzibarieni şi no patru.

— Nu! Suntem numai douăzeci şi una. Cei trei Zanzibarieni ucişi nu sunt purtători ci soldaţi.

Marius şi Jean Bart dădură trişti din cap. Apoi Marius reluă:

— Bine ! Cred că le suntem destui !

— Da, dar dacă săgețile numai ne ating — insistă ascarul — suntem morți.

— Ascultă Zomba, zise Raimondo. Tu vei fi stăpânul situației, de oare ce tu cunoști mai bine ca noi obiceiurile acestor fiare. Iți trec, deci, comanda. Hotărăște tu. Sunteți de acord Marius și Jean Bart.

— De sigur ! răspunseră ei fără ezitare.

— E și drept ! — aprobă grav Ligurul.

Zomba surâde satisfăcut.

— Zomba primește comanda ! — zise el solemn. Dar numai puțin timp

CAPITOLUL IV

CONTRA FIOROȘILOR UANGAȘI

— E aproape noapte. Eu mă desbrac complet, eu negru ca noaptea. Dacă Uangașii vede pe mine, crede că eu sunt de ai lor find că eu iau în mână un tub ca sarbacana.

Vorbind așa,, Zomba se desbrăcă. Dar cercetașii îl priveau mirați.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Romanul.

— Să explorez toate corturile spre a fixa poziția zanzibarienilor cu pușca și să spun ce să facă sub comanda lui Calar.

Marius era nerăbdător.

— Dar noi stăm aci privind pe cer?

— Voi stați sub cort. Voi faceți în cort mici spărturi pe unele trageți în Uangași fără ca Uangașii să vă vadă.

— Bine. Noaptea va fi luminată de stele. Dacă gorilele acelea se arată...

— Ii veți vedea pe arbori, pentru că stau pe copacii cu frunze puține.

— Nu se aprind focurile?

— Nu!

— Dar tu cum vei fi înarmat?

Cu revolverul prins de mâna dreaptă.

— Vin aci să-ți-l prind eu!

Și Marius îi legă revolverul.

— Nu eșiți până nu vă strig pe nume! — se ruga negrul.

— Nu! Vom sta liniștiți.

Și, înainte de a dispare afară din cort, mai zise: —

— Nu eșiți din cort. Dacă rămâneți aci nu riscați nimic.

Și dispăru ca o fantomă.

De oare ce nu era vorba să se ascundă în cort, tinerii aprinseră lămpile electrice și le atârnară de stâlpul din mijloc.

Discutară situația.

— Toate bune — începu Romanul — dar noaptea s'a lăsat și Uangașii sunt invizibili. Trebue să fim foarte atenți de oare ce sunt capabili să vină până la cortul nostru, târându-se ca șerpii.

Și ridicând pânza, abia îi vom observa...

— Ii ucidem cu revolverele ! mii de pipe !

— De acord.

— Dar mie îmi e foame ! zise Lombardul

— Și mie !

— Dar mie !

—Să vedem dacă a adus Calar proviziile

Jean Bart se uită împrejur.

— Nu !

— Ei bine, trebue să așteptăm întoarcerea lui Zomba. Cred că ne va aduce ceva de mâncare.

— Zomba e un mare mâncăcios și toți Uangașii din

— Oh ! oh ! ce se întâmplă ? — zise deodată Ligurul.

Toți se priviră atenți.

Auziseră un șuerat ușor și o isbitură în cort.

Tinerii avură acelaș gând și fiecare inspectă un sector de cort.

Jean Bart strigă :

— Uitați-vă ! Aci ! — Și cu degetul arătă un punct negru și minuscul la înălțimea omului, care se înfipsese în cort.

Părea vârful unui ghimpe.

— Drace ! iată săgeata otrăvită !

— Da. Și a pătruns destul în cort spre a răni o mână care s'ar fi sprijinit de pânză.

— Dar nu pot pătrunde mai mult ! insistă Raimondo

Se auzi un nou șuerat și cortul fu din nou lovit.

Lângă punctul dintâi, apăru un alt vârf ident

Săgeata rămăsese înfiptă în cort.

— Bun ! — observă Marius.

Ştim cel puţin că toate gorilele sunt în partea aceia, sau pe pomii din fața locului unde erau adineaori.

— Şiretenie copilărească ! — observă Raimondo.

— Dacă am încerca să ucidem câţiva ? — zise Jean Bart

— Să stingem lămpile.

Interiorul deveni întunecat şi se vedea afară noaptea limpede.

Privind prin mica din fereastră, cercetaşii desluşiră în umbra arborilor siluete negre care se mişcau sărind dintr'o cracă pe alta.

— Dacă am ochi acele umbre poate am isbi vre-o spurcăciune de aceia !

— Cred şi eu !

Jean Bart se pregătea să tae în cort, cu cuţitul de vânătoare, o crestătură suficientă spre a lăsa să treacă ţeava puştei.

Dar un al treilea şuerat se auzi şi încă un vârf se înfipse exact în locul unde Ligurul vrea să vâre cuţitul.

— Blestemate bestii !

— Drace !

— Pe Cristofor Columb !

Şi tinerii se dădură înapoi, palizi, privindu-se în slaba lumină ce venea pe fereastră.

— E un avertisment !

— Zomba nu a prevăzut lucrul acesta !

— Dacă ai fi făcut tăetura, Jean Bart, săgeata te ar fi isbit.

— Blestem ! — borborosi Milanezul care se simţea că fierbe. Şi Zomba de ce nu se mai întoarce ?

— Să ne aşezăm în jurul stâlpului şi să supraveghem pe joc. Dacă gorilele se apropie nu se poate gândi decât să treacă pe sub cort, fie ridicând pânza, fie scobind pământul.

In acel moment, usa cortului fu ridicată în timp ce o voce murmura :

— Og !

— Zomba !

— Să aprindem lămpile.!

Aşa făcură.

Zomba intră cu ceva în mână. Erau bucățile de friptura de antilopă ucise dimineața.

— Ce noutăți? — întrebă Marius după ce își stâmpără foamea.

Zomba răspunse cu gura plină:

— Uangașii stau pe arbori în jurul nostru. Zomba are idee bună, ca și stăpânii!

Ideea lui nu putea fi decât bună.

Inteligent și șiret cum era, era convins că totul va ieși bine.

— Bine! Dacă ideea ta nu e tot așa de bună ca noastră, îți luăm comanda și ieșim afară să ucidem pe diavolii aceia, zise Marius râzând.

Zomba zâmbi din nou și răspunse calm:

— Eu pun să se îmbrace o duzină de zanzibarieni cu haine groase care sunt în pachete; le pun ochelari de automobil, avem printre obiectele de schimb. Imbrac altă duzină de zanzibarieni și cu căști coloniale, mânuși, jambiere care acoperă tot corpul. Așa dacă săgețile isbesc, nu intră în piele.

— Bravo Zomba!

— Și soldații stau ascunși după pomi cu carabinele și revolverele gata. Dacă Uangasa apare, ei trag imediat. In cort stau alți zanzibarieni, armați și gata, până se face ziuă. Atunci ușor să impușcăm pe sălbateci pe crăci.

— Dar chiar dacă îi ucidem pe aceștia, nu mai rămân alții! — obiectă Raimondo.

— Uangașa sunt numai optsprezece. Futio și Calar asigurat de Uangașa din împrejurimi. Aci e numai o singură familie.

— Dar dacă fug de aci?

Ascarul surâse enigmatic:

— Uangasii nu pleacă!

— De ce?

— Fiindcă au regina Uangașe aci și nu lasă nici odată pe regina lor în mâna dușmanului. Ei mor până la unul dar nu lasă regina.

— Cine ți-a spus?

— Calar și Futia. Am găsit pe regina și regina a spus acelaș lucru.

Zomba tăcu, mulțumit de revelațiunile pe care fusese în stare să le facă

— Unde e regina ? — întrebă Raimondo.

— E frumoasă ?

— E tânără ?

— Regina groasă ca un butoi. Are cincizeci ani e oribilă. Dar e regina tribului. Ungașii formează o singură familie, conduși de o femee. Femeea e regină, mamă, soție, soră și fică a tuturor oamenilor din trib. Dacă au altă femee, pleacă și fundează alt trib cu acelaș sistem. Și atunci familia luptă cu familie. Se distrug și mănâncă pe prizonieri păstrând ca trofeu capetele celor învinși...

— Cine ți-a spus toate astea ?

— Regina găsit singură în cort și spus lui Futia toate.

— Aide s'o vedem ! — propuse Marius.

— Nu, nu ! Afară plouă săgeți din toate părțile și vom fi ucişi...

Se auzi deodată împușcături. Se auzea urlete îngrozitoare, țipete și vaete. Un strigăt ascuțit și apoi iar se făcu tăcere.

Totul durase câteva minute. Zomba dispăruse.

In cortul luminat cercetașii se priveau furioși că nu puteau face nimic.

Marius era foarte nervos:

— Ah ! m'am săturat să mai stau aci.

„Ce fac zanzibarienii putem face și noi. Incepu să strige:

— Zomba ! Zomba ! Mă auzi ? Răspunde !

După căte va secunde o voce răspunse:

— Da ! aud !

Marius continuă :

— Eì bine, ascultă-mă. Dacă nu mai aduci ochelari de automobil, mânuși și haine groase, eșim așa descoperiți. Ințelegi ?

— Da, stăpâne!

Zomba nu întârzie să apară cu toate cele cerute.

— Uită-te, zise apoi. Și cu gestul îi arătă părul vulvoi în cap. Cercetașii încremeniră.

In păr era înfiptă o săgeată neagră lungă ca o pană de scris. Se înfipsese orizontal, la câțiva milimetri de piele. Vârful înveninat eșise afară.

— Drace! — exclamă Raimondo palid. Un deget mai jos și erai mort, bravul meu Zomba!

— Să-i ucedem pe toți! tună Marius.

— Ce au fost împușcăturile de adineauri? — întrebă Romanul. — Patru Uangași veneau spre cortul unde era regina. Un Zanzibarian i-a văzut și a tras. Ei urlau ca să-i sperie pe Zanzibarieni. Dar în urmă toți patru au fost uciși.

— Atunci nu mai sunt decât patrusprezece!

Cercetașii vorbind, se înbrăcară cu ajutorul lui Zomba acoperindu-și complect tot corpul. Eșiră după Zomba gol de tot.

CAPITOLUL V

La pândă, contra morţei

Eşiră strecurându-se printre corturi.

Stelele luceau pe firmament şi se vedeau destul de bine arborii pe cari şedeau indigenii. De pe o cracă pe alta, treceau mereu umbre.

Deodată i se păru lui Marius că una din acele umbre mişcătoare se oprise. Repede luă la ochi şi trase.

După detunătură urmă un urlet şi umbre se rostogoli greoaie printre ramuri şi căzu răbufnind la pământ.

— Nu mai rămân decât treisprejece murmură Marius.

Mangaşii se imobilizaseră în arbori confundându-se cu coloarea lor. Nu puteau fi deci o ţintă uşoară.

Cei patru ajunseră fără incident la cortul unde, luminată de o torţă, şedea păzită de Futio o monstruoasă creatură. Părea o maimuţă hidropică cu aspect de diabolică ferocitate.

Când văzu pe aceia care era demna fică, soră, soţie şi mamă a canibalilor, Raimondo renunţă la planul său, şi se gândi că va putea să se servească de acea femee ca intermediară pe lângă consanguinii ei. Spuse aceasta amicilor.

Zomba comentă :

— E rău să crezi pe femeea canibală. Futia i-a vorbit, dar regina nu pricepe nimic: e prea sălbatecă.

Regina crede că Uangaşii sunt la vânătoare şi că ne vor mânca pe toţi când se vor întoarce.

Exploratorii părăsiră monstrul femenin şi se duseră spre Calar.

Acesta tocmai ochia în spre un pom.

Cu o exclamaţie guturală trase şi se văzu cum o altă maimuţă se rostogoli din pom, urlând de durere.

Cercetaşii vedeau acum cum se impuţinează inamicii din ce în ce.

Dar noaptea fu străbătută de odată de un strigăt ascuţit, urmat de un sgomot de frunze rupte şi de o chemare desperată:

— Ajutor! Ajutor!

Era o voce de copil... O recunoscură numai de cât.

— Riki!

Toţi iubeau pe Riki, acel mic zanzibarian de vre-o zece ani, inteligent şi devotat.

Zomba îl proteja ca pe un fiu adoptiv.

Auzind chemarea, nu pierdu sângele rece.

— Aşteptaţi! — zise — şi dispăru.

Cercetaşii şi Calar aşteptară cu nelinişte.

In tăcerea profundă nu se auzea decât făşăiturile arbuştilor călcaţi în fugă.

Curând apăru şi Ascarul.

— Eu sunt, Zomba!

Se îmbrăcase acoperindu-se ermetic din cap până în picioare, cu ochelari de automobil.

— Stăpâne, eu alerg să caut pe Riki.

— Venim cu tine! — zise hotărât Raimondo.

— Se înţelege! — aprobă Jean Bart.

Toţi o luară la drum.

Vâjâiră săgeţi în jurul lor, înfigându-se chiar în vestmintele destul de groase.

— Dacă săgeţile ne pătrund suntem pierduţi — zise Zomba.

De o parte se auzi o detunătură şi un zanzibarian strigă în italieneşte:

— Atins!

— Nu mai sunt decât unsprezece.

— Şapte sunt aici, pe deal şi patru au fugit cu Riki — zise Zomba.

La palida lumină a stelelor, ascarul şi cercetaşii, asupra cărora acum nu mai cădea nici o săgeată, de oare ce sălbatecii schimbaseră locurile.

Văzură printre tufişuri urmele unei fugi recente.

— Uangasa fugit pe aci ! — observa negrul

Tinerii il urmară orbeşte.

Sub copaci noaptea era adâncă. Nu se vedea nimic. Spre a nu fi separaţi călătorii se prinseră cu un lasso al lui Zomba demijloc şi cu toată piedica întunericului, mergeau repede.

Mirosul greţos care il răspândeşte ori ce uangaş era un bun conducător pentru urmăritori.

Nici ei nu mai ştiau de cât timp mergeau aşa.

De odată eşiră într'un luminiş, tocmai când mija de ziuă.

Zomba se împiedică de ceva şi căzu în genuchi târând după dânsul pe ceilalţi.

Se ridicară repede.

— Ce e? — întrebă încet Raimondo.

— Sunt Uangasa ! — murmură Zomba. S'au ascuns!

Îngenunchiaţi printre tufişuri priviră.

În spaţiul liber era o duzină de corturi, aproape năruite.

Cei patru Uangasi şedeau acolo şi devorau cu voracitatea unor fiare flămânde nişte bucăţi de carne crudă, provenind dela un porc sălbatec pe care il uciseseră.

Micul Riki cu mâinile şi picioarele legate cu liane groase, era aruncat deoparte, nemişcat.

Trăia.

Capul său inteligent era întors spre cercetaşi, ca şi când ar fi avut intuiţia că ii vine scăparea.

— Fie care îşi ia un Uangaş ca ţintă şi trage — ordonă Raimondo încet.

Patru detunturi se auziră, dar când se risipi fumul, avură surpriza să vadă ridicându-se un sălbatec, şi luând sub braţ pe micul Riki, fugi repede, pierzându-se printre boschete.

— O mie de pipe ! Mi-a scăpat !

— Dar nu pentru multă vreme ! strigă Zomba luându-se după fugar.

Cei trei oameni-gorile se svârcoleau de moarte pe pământ.

In goana lor de a libera pe micul Riki, cercetaşii nu mai băgau de seamă că numeroşii spini şi crăci ţepoase le rupseseră în multe locuri veşmintele aşa că pe alocurea apărea pielea goală uşor sângerată.

De o dată Jean Bart strigă:

— La pământ!

Toți se trântiră într'o clipă.

In acel moment auziră deasupra lor sbârnâitul morței!

— Repede! — strigă din nou Jean Bart.

„Repede, înainte de a mai încărca arma!

Toți se adăpostiră după un trunchiu gros.

Săgețile veneau dintr'un loc unde cu siguranță se ascunsese Uangașul.

Zomba era nerăbdător.

— Eu mă duc înainte! Nu vreau, ca sălbatecul să ucidă pe Riki!"

Ascarul lasă pușca și cu cuțitul între dinți și cu revolverul în mână, gata de tras.

Cercetașii supravegheau drumul lui.

Dar sălbatecul care bănuia precauțiunile luate nu se arăta de fel.

Zomba se găsea la jumătatea drumului dintre pomul unde erau cercetașii și locul unde trebuia să fie sălbatecul, când tineri văzură un lucru care îi îngheță.

Țeava otrăvită a Uangașului se vedea dintre frunze, îndreptată spre Oscar. Avură un singur gând:

— Zomba e pierdut!

Marius avu prezența de spirit să strige:

— Atenție Zomba! Vezi că trage prin frunze!

Ascarul văzu pericolul și ca fulgerul se întoarse pe jumatate așa ca să nu prezinte săgeții mortale decât spatele cu haina groasă.

Iar se auzi vâjiitul sinistru.

Săgeata se înfipse în umărul negrului.

— Numai de nu i-ar fi atins pielea! — gemu Jean Bart.

Abisinianul se scutură și săgeata căzu jos.

Raimondo, palid, scrâșnea din dinți.

Acum Zomba înainta deandaratele spre tufiș.

Iar se auzi vâjiitul drăcesc.

Dar poate fiindcă indigenul tremura de groază, săgeata nu mai isbi ținta.

— Dacă diavolul acesta a ucis pe Riki? — murmură Jean Bart.

Era posibil.

La aceasta idee nimeni nu mai se putu stăpâni.

— Mi-ajunge! — zise Romanul.

— Și mie! — urlă Milanezul.

Toți trei săriră cu revolverele în mână, dar Zomba cu un salt formidabil sări în spatele sălbatecului. Acesta voi să se întoarcă spre a-i vârî săgeata otrăvită.

Dar nu avu timpul.

Zomba întinsese brațul armat cu revolverul și două detunături isbucniră, una după alta.

Isbit în plină figură, omul-maimuță se prăbuși, însângerând pământul în jurul său.

Cercetașii veneau în fugă.

— Unde e Riki?

Zomba părea împietrit.

Copilul nu era nici acolo, nici prin apropiere.

De [illegible] unde e [illegible]?

Toți [illegible] a striga [illegible]:

— Riki... Riki...

Sperau ca să nu fie încă mort și poate îi va auzi.

Erau de puțină vreme sub arborii cei groși, când auziră fâșâituri de ramuri frânte. Gata la orice, puseră mâna pe arme și se îndreptară spre locul de unde venea sgomotul.

Avură nespusă bucurie să vadă pe Riki legat care se rostogolea prin ierburile uscate.

Fu liberat într'o clipă.

Sălbatecul îl trântise acolo și îi înfipsese săgeata mortală în piept.

Din fericire, aceasta se rupsese într'un medalion pe care copilul îl purta întotdeauna la gât.

Riki, vesel și curagios, mulțumi salvatorilor săi.

Toți se întoarseră spre campament, Riki pe spatele lui Zomba și [illegible] gata să tragă în orice sălbatec le-ar mai fi eșit în cale.

Ajunseră la amiază.

Calar le eși imediat înainte.

Se bucură că vede pe Riki teafăr, dar zise cu nespusă tristețe.

— Futio e mort!

— Mort?

— Da! Blestemata regină l'a strâns de gât!

— Oroare!

— Da! vorbea cu ea și tocmai îi spunea că toți Uangașii tribului său erau uciși, când ea se aplecă și cu monstruoasele sale mâini de gorilă, l'a apucat de gât, sufocându-l. Cu un foc de de volver am ucis îngrozitoarea **bestie**. **Futio era cel mai bun soldat al meu.**

Cercetașii, Zomba, și chiar micul Riki, fură adânc impresionați de povestirea aceasta.

Bucuria izbânzei fusese întunecată de această nenorocire.

Raimondo, îndurerat de aventura cu Uangașii, care costase viața la patru soldați, dădu ordin să se mănânce în grabă și apoi toată lumea să plece la drum.

In curând, întreaga caravană, în perfectă ordine, pleca în direcția munților ce se vedeau la orizont.

Avea în curând să li se întâmple o aventură diferită de cele de până acum, de oarece *chiar pământul* trebuia să fie complice la ea!

Citiți urmarea în fascicula No. 57 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 4 Noembrie

PĂMÂNTUL TREMURĂ

Din „CEI TREI CERCETAȘI“
au apărut până acum:

No

1 La voia întâmplării
2 Braț de sânge
3 Țara groazei
4 Boturile roșii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din țara apașilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverșii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ștrangulatorilor
17 Pirații din Tonkin
18 Pagoda însuflețită
19 Mina rătăcită
20 Conspirația indușilor
21 Creatorul de monștri
22 Tezaurul ocnașilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace“ în ghețari
26 Insula Paștelui
27 „Glasul din stâncă“

No.

28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanșa Cercetașilor
34 Misterul măștii roșii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deșertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morții
42 Câmpul morții
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerindele negre
47 Sania infernală
48 Mașina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometați
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru

* * *

La „CEI TREI CERCETAȘI“ se pot face și abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

Domnului Ing. Emil Puncărea
Am realizat această copie stimulat
e gestul dumneavoastra dezinteresat, cât ș
e prietenia statornicită de pasiunea comu
ntru minunata lume a cărții [illegible]
S

Cu mari sacrificiu s'a obținut publicarea în românește a acestor descrieri, cari au făcut senzație în toate țările din Europa.

Ele vor apare în fascicole săptămânale.

Cereți-le la chioșcari și la toți vânzătorii de ziare.

Pentru colecții complete se va adresa editurii, la ziarul „Universul".

BIBLIOTECA PUNCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PUNCĂREA EMIL PERSONALĂ

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI